

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMÂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVER SI LUMINA

JUSTITIE SI LIBERTATE

DIRECTOR: PETRE BORS

PROPRIETAR: I. S CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 »
Pe 3 luni 8 »

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă portul

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

No. 35, STRADA COLȚEI, No. 35

Un număr vechi 2 Lei

S U M A R :

CESTIUNI DE EXPROPRIERE : Partea expropriandă poate invoca în Casațiune nulitatea convocării juraților, de TULIUS.

JURISPRUDENȚA ROMANA :

Inalta Curte de Casație secția I : N. Brătianu ca tutore al minorilor săi copii.

Curtea de apel din București, secția II : Maria C. Rosetti cu Ecaterina și M. Mitileneu.

Tribunalul Ilfov, secția I : D. G. M.... cu A. D. G. M..., opoziție la divorț.

JURISPRUDENȚA STREINĂ :

Curtea de apel din Caen : Văduva Fauquet cu Desiré Fauquet și cu Houdard și Drouet.

Codul comercial : Despre faliment, de C. N. TONEANU (urmare 62).

CHESTIUNI DE EXPROPRIARE

Partea expropriandă poate invoca în casațiune nulitatea convocării juraților?

Art. 42 din legea exproprierii din 1864 prescrie, că judele director va trebui să convoace pe jurați și pe părțile interesate cel puțin cu șase zile înainte termenului fixat pentru judecare. Să presupunem cazul când unui din jurați a fost convocat numai cu trei sau patru zile înainte de acel termen, și că partea espropriandă a invocat ilegalitatea procedurii înainte judelei director și al juriului. Poate oare acea parte să se prevaleze de asemenea nulitate în Casațiune, și să declare conform art. 53 din legea specială casarea hotărârii juriului pentru violarea art. 42?

Dacă am lua lucrurile numai după litera legii, ar trebui să răspundem afirmativ, întru cât după art. 53 hotărârea juriului devine casabilă pentru violarea art. 42, care cere imperios convocarea juriului cel puțin cu șase zile înainte. Când însă ne dăm osteneala a examina economia acestei legi speciale, trebuie să venim la concluziunea, că partea espro-

priandă nu are dreptul a se prevala de atare nulitate și a o invoca cu succes în casațiune. Cui legea pune îndatorirea să ceară intervenirea juriului dacă nu administrațiunei espropriande? căci art. 38 zice precis, că administrațiunea va cere prin intermediul procurorului, [de la tribunal, intervenirea juriului și că judele director va soroci pe părțile interesate și pe jurați. Astfel fiind, sarcina de a stărui ca să se îndeplinească formele legale incumbă tot administrațiunei espropriande. Când recurenta administrațiune nu dovedește că dânsa a stăruit în îndeplinirea procedurii, ea nu 'și poate formula un motiv de casare din propria sa negligență. Aceste principii deduse din textele de legi sus-menționate corespunde cu doctrina emisă de specialistul Delaleau și cu jurisprudența Inaltei noastre curți de Casațiune.

La 25 Ianuarie 1895 s'a judecat un recurs la Secția a II-a Curții de Casațiune făcut de Primăria Capitalei în contra unei hotărâri a juriului de expropriere a trib. Ilfov S. II, din 3 Decembrie 1894, cu d-na Efrosina Pascu, și Curtea de Casațiune, prin decisiunea sa din acea zi, sub No. 18, s'a pronunțat în sensul de mai sus zicând :

„Că dacă este adevărat că după art. 42 din legea de expropriere judele director convoacă pe jurați înștiințându-i cu șase zile înainte, arătându-le locul și ziua întrunirii.

„Însă considerând că art. 38 din aceeași lege, punând în sarcina administrațiunei expropriandă de a cere intervenirea juriului, în cas de trebuință, de aci rezultă că tot dânsa are sarcina de a stărui pentru îndeplinirea exactă a tuturor formalităților cerute de lege ;

„ Că, în speță, Primăria nedovedind că a stăruit pentru ca să se aducă la cunoștința juraților convocarea cu șase zile mai înainte, nu se poate admite că din propria sa negligență poate trage un motiv de casare“.

Asemenea decisiune, noi credem că este în totul conformă sensului legii și intențiunei legiuitorului. Credem ceva mai mult, că chiar espropriatul nu ar putea invoca nulitatea unei hotărâri a juriului pe motiv de nulitate de procedură, când ar fi lipsit de interes. Spre exemplu: La ziua înfățișării a lipsit un jurat suplimentar din cauză că i s'a făcut o citare iregulară; dară au fost prezenți toți jurații ordinari, în cât cauza a putut să aibă loc de înfățișare și să se decidă. Evident, că recursul chiar al espropriatului pe violare a art. 42 din legea esproprierei ar fi neîntemeiat, și ar urma să fie respins ca lipsit de orî-ce interes.

Tullius.

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIE, SECȚIA I.

Audiența de la 20 Ianuarie 1895

Președenția D-lui N. MANDREA Președinte

N. Brătianu ca tutore al minorilor săi fi

Apel.— Încheiere saă hotărâre dată pe cale grațioasă. Dacă asemenea hotărâri saă încheieri sunt supuse apelului.— «Art. 316, 56 și 324 pr. civilă».

Orî-ce cerere în justiție trebuie să treacă prin cele două grade de jurisdicțiune, afară de câte-va excepțiuni anume prevăzute de lege.

De aci rezultă că orî-ce hotărâre saă încheiere a tribunalului, dată asupra unei cereri care trece peste valoarea ce tribunalul este competent a judeca în ultima instanță, este supusă apelului, fără a distinge dacă hotărârea saă încheierea a fost dată pe cale grațioasă saă pe cale contențioasă.

Decisiunea 22/95.— Casată decisiunea cu No. 278/94 pronunțată de Curtea de Apel din București sec. III dată în procesul N. Brătianu.

S'a citit raportul făcut în cauză de d. consilier D. Cuculi.

S'a ascultat: d. Petre Grădișteanu, avocatul recurentului N. Brătianu, în dezvoltarea motivelor de casare și d. procuror Ciru Oeconomu în conclusiuni.

Curtea deliberând:

Asupra motivului I de casare:

1) «Curtea pune un principiu de drept eronat când afirmă că: calea apelului nu poate fi deschisă de cât contra unei hotărâri, care ar avea caracterul unei adevărate judecăți, și dă art. 316 pr. civ. o greșită interpretare, când deduce acest principiu din acest text de lege; din potrivă, principiul general de drept este că toate încheierile tribunalului de prima instanță sunt

supuse apelului, afară de cazul când legea dispune altfel. A decide că dreptul de apel contra încheierilor pe cale grațioasă este restrâns în casurile prevăzute de art. 389 cod. civ. și 642 pr. civ. este a nesocoti întreaga economie a legii».

Având în vedere decisia supusă recursului din care se vede că: recurentul N. Brătianu, ca tutore al copiilor săi legitimi, a cerut, în baza avisului consiliului de familie, să i se libereze suma de 31.613 lei și 35 bani, sumă care provenea din partiagiul unei averi rămasă ca moștenire și pe care o cerea pentru a face să producă un venit mai mare de cât dăca ar fi consemnată la casa de depuneri și consemnațiuni, întemeindu-se și pe dreptul de uzufructuar legal, ce îi dă legea; și tribunalul Ilfov secția a II prin închierea sa cu No. 9629/94 a respins-o.

Că în apel, Curtea, asupra acestei cereri s'a pronunțat respingând-o pe cuvântul că nu e admisibil apelul făcut în contra unor asemenea încheieri, cari nu sint pronunțate contradictoriu, și că recurentul cerând sus zisa sumă, în calitate de uzufructuar legal, n'avea nevoie de avisul consiliului de familie și că nu se găsea nici în cazul art. 389 cod. civ.

Considerând că cestiunea dedusă înaintea acestei Curți, este a se ști, care sentință saă hotărâre se bucură de privilegiul celor două grade de jurisdicțiune;

Considerând că este de principiu, în această materie, că orî-ce cerere trebuie să treacă prin cele două grade de jurisdicțiune afară de câte-va excepțiuni anume prevăzute de lege.

Considerând că acest principiu este consacrat de art. 316 pr. civ. combinat cu art. 56 și 324 pr. civ., după care este supusă apelului orî-ce hotărâre a primului grad de jurisdicțiune făcută asupra unei cereri, care trece peste valoarea ce tribunalul este competent a judeca în ultima instanță;

Că apelul fiind de drept comun, legiuitorul nu distinge, în cea ce privește calea ce trebuie să ia cei vătămați prin hotărârile de prima instanță, dacă acele hotărâri sunt date pe cale grațioasă, cum este în speță, saă pe cale contențioasă, cu atât mai mult că jurisdicțiunea grațioasă și contențioasă să exercită de una și aceeași jurisdicție;

Că, în speță, Curtea de fond, declarând apelul interjectat în contra unei hotărâri a tribunalului de prima instanță ca neadmisibil, sub cuvânt că acea hotărâre ca o lucrare de natură grațioasă ar fi neapelabilă, dă o interpretare eronată sus menționatele texte de lege.

Pentru aceste motive, Curtea casează...

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, SECȚIA III.

Audiența de la 15 Decembrie 1894

Președenția d-lui G. N. BAGDAT, consilier

Decisia No. 282

Maria Rosetti cu Ecaterina Mitilneș și M. Mitilneș.

Mandat. — Ce fel trebuie să fie mandatul unui mandatar pentru a putea înstrăina imobile de ale mandantului său. — Dacă trebuie să aibă mandat special. — Dacă în puterea unui mandat general poate înstrăina imobile,

Ratificare. — Ratificare expresă. — Cum trebuie să fie făcută.

Ratificare. — Ratificare tacită. — Din ce acte se poate deduce. — Cine trebuie să probeze ratificarea.

Donățiune. — Când se revoacă de drept.

(Art. 1536 și 936 codul civil.)

1) Un mandatar trebuie să aibă un mandat special pentru a putea face un act care trece peste administrațiunea ordinară. În asemenea caz mandatul general nu poate înlocui mandatul special.

Ast-fel, un mandatar nu poate, în baza unui mandat general, să transmită unei terții persoane un imobil al mandantului său.

2) Ratificarea expresă presupune o declarațiune formală de voință, din partea mandantului, că ratifică sau aprobă actul făcut de mandatarul său peste limitele mandatului. — Pentru aceasta însă trebuie ca actul ce se ratifică să fie bine determinat în declarațiunea de ratificare, sau cel puțin să nu existe nici o îndoială asupra voinței mandantului de a da aprobarea sa actului în chestiune, căci termenii generali și vagi întrebuițați de mandant se pot explica mai ușor ca o formulă obicinuită pentru a da descărcare fostului său mandatar de administrațiunea sa de cât ca o ratificare a actelor făcute de acesta peste limitele unei administrațiuni ordinare.

3) Ratificarea tacită nu poate rezulta de cât dintr'un act care implică neapărat voința de a ratifica, și această voință urmând să fiu neîndoiosă, nu se poate deduce decât dintr'un act care nu se poate explica decât prin voința de a ratifica.

4) Donățiunea se revoacă de drept dacă în urma donățiunii donatorul dobândește un copil legitim.

5) Ratificarea, fie expresă, fie tacită, trebuie să fiu probată de acela ce o invoacă, și ori ce îndoială asupra ratificării urmează să fiu interpretată în favoarea celui ce o contestă.

S-au ascultat: d-nii avocați B. Păltineanu, V. Lascar și G. Pallade, din partea apelantei Maria C. Rosetti, în susținerea apelului, precum și d-l avocat G. Meitani, din partea intimăților Ecaterina și M. Mitilineu, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra opozițiunii făcute de Maria C. Rosetti în contra deciziunii acestei curți cu No. 151 din 1894.

Având în vedere apelul de Maria C. Rosetti în contra sentinței Tribunalului de Ilfov secția III No. 3 din 1893.

Având în vedere desbaterile orale, actele prezentate și concluziunile scrise depuse de ambele părți.

Având în vedere că Maria C. Rosetti a intentat în contra Ecaterinei Mitilineu o acțiune în revendicare a caselor situate în București, strada Polonă No. 25.

Având în vedere că reclamanta, pentru a proba dreptul său de proprietate asupra acelor case, invoacă testamentul Comitelui Carol Rosetti din 9 Aprilie 1870, prin care este instituită legatară universală a acestora, testament care nu este contestat de partea adversă.

Având în vedere că reclamanta, de și recunoaște că a făcut la Bruxelles, în anul 1889 Februarie 20/4 Martie, un act prin care declară că renunță la drepturile sale asupra caselor în chestiune în profitul Ecaterinei Mitilineu, adăugă că acest act nu se poate opune revendicării sale nici ca act cu titlu oneros, căci nu are valoarea obținută în schimb, nici ca act cu titlu gratuit, căci chiar dacă acest act ar constitui o donățiune, acea donățiune este revocată prin nașterea unui copil, în condițiunile prevădute de art. 836 codul civil.

Având în vedere că intimata Ecaterina Mitilineu, fără a contesta nici dreptul de proprietate pe care Maria C. Rosetti l-a avut asupra caselor în litigiu, nici faptul nașterii unui copil al apelantei în urma actului făcut

la Bruxelles în anul 1889, invoacă în apărarea sa: un act de transacțiune din 15 Decembrie 1884, prin care Maria C. Rosetti, reprezentată prin procuratorul său Mihail Mitilineu, transmite proprietatea caselor în litigiu Ecaterinei Mitilineu;

Având în vedere că pe lângă acest act și pentru cazul când s'ar găsi că Mihail Mitilineu nu a fost investit cu un mandat special pentru facerea acelei transacțiuni, intimata mai invoacă:

1) ratificarea expresă, a acestei transacțiuni, care rezultă atât din actul autentificat de legațiunea din Bruxelles la 20 Februarie/4 Martie 1889, și în care Maria Rosetti declară că a ratificat și ratifică că a consimțit și consimte la orî-ce transacțiuni, învoeli etc... făcute de procuratorul său Mihail Mitilineu în numele său, cât și din actul autentificat în aceeași zi, tot de legațiunea din Bruxelles, și în care Maria Rosetti declară că renunță în profitul Ecaterinei Mitilineu la proprietatea caselor în litigiu.

2) ratificarea tacită a aceleiași transacțiuni rezultând din aprobarea fără nici o rezervă dată de Maria Rosetti la 20 Februarie 1889 socotelilor de administrațiune ale întregii sale averi, prezentate de procuratorul său M. Mitilineu, de și în aceste socotele nu se făcea nici o mențiune de venitul caselor din str. Polonă. Maria Rosetti, ăice intimata, care știa foarte bine că acele case aparținuseră tatălui său și că-i fuseseră lăsate de dânsul printr'o dispozițiune formală a testamentului, nu a cerut socoteală de venitul lor pentru că ratificase în totul transacțiunea încheiată de mandatarul său.

Considerând că nu se contestă de intimată nici dreptul de proprietate al apelantei asupra caselor în litigiu înaintea actului de transacțiune de la 15 Decembrie 1884, nici nașterea unui copil al apelantei care ar atrage revocarea de drept a donățiunilor anterioare, în virtutea art. 836 din Codul civil.

Că ast-fel rămâne de cercetat dacă Ecaterina Mitilineu poate opune apelantei un act cu titlu «oneros» prin care să-i fi transmis proprietatea caselor în litigiu.

Asupra actului de transacțiune din 15 Decembrie 1894:

Având în vedere că transacțiunea de la 15 Decembrie 1884, prin care se transmite Ecaterina Mitilineu proprietatea caselor din strada Polonă, a fost încheiată de Ecaterina Mitilineu cu soțul ei Mihail Mitilineu, considerat ca mandatar al Mariei Rosetti.

Având în vedere că Maria Rosetti nu recunoaște această transacțiune.

Considerând că cod. nostru civil, prin deosebire cu cod. Napoleon, cere în art. 1536 nu un mandat expres ci un mandat special pentru ca mandatarul să poată face un act care trece peste administrațiunea ordinară.

Considerând că Mihail Mitilineu, care a transmis soției sale proprietatea caselor din strada Polonă care aparține Mariei Rosetti a făcut acest act în virtutea unui mandat general cu data de 18 Octombrie 1884, prin care Maria Rosetti autoriza pe fostul ei tutore să facă toate actele de administrațiune ale averii sale. Că de și în acest mandat se vorbește și de dreptul procuratorului de a face și încheia transacțiuni de orî-ce natură, termenii generali întrebuițați în acest act nu ne autorisă a admite că, subscriind această procură generală, Maria Rosetti ar fi înțeles să dea lui Mihail Mitilineu dreptul de a transmite soției sale casele din strada Polonă.

Că în orî-ce cas, acest mandat general nu poate în-

locui mandatul special cerut de art. 1536 ori de câte ori e vorba, ca în speșă, de un act care trece peste limitele unei administrațiuni ordinare.

Că ast-fel fiind, Ecaterina Mitileneu nu poate opune apelantei transacțiunea din 15 Decembre 1884.

Asupra ratificării espresse invocată de intimată:

Având în vedere actul autentificat de legațiunea din Bruxelles la 20 Februarie 1889 care constituie, după intimată, o ratificațiune expresă a transacțiunei încheiată între Ecaterina Mitileneu și soțul ei la 15 Decembre/84.

Având în vedere că acest act coprinde următoarele cuvinte:

«Am ratificat și ratific, am consimțit și consimț la «ori-ce transacțiune, învoeli, cesiuni, contracte încheiate sau făcute de d-sa cu ori și cine în numele și «pentru mine».

Considerând că o ratificațiune expresă presupune o declarațiune formală de voință din partea mandantului că ratifică sau aprobă actul făcut de mandatarul său peste limitele mandatului.

Că pentru aceasta trebuie ca actul ce se ratifică să fie bine determinat în declarațiunea de ratificare sau ca cel puțin să nu existe nici o îndoială asupra voinței mandatarului de a da aprobarea sa actului în chestiune.

Considerând, în speșă, că declarațiunea subscrisă de Maria Rosetti la 20 Februarie 1889 nu numai că nu face mențiune formală de transacțiunea făcută de procuratorul său, dar e concepută în termeni atât de generali în cât lasă multă îndoială asupra intențiunei ei de a ratifica transacțiunea în chestiune.

În adevăr, dacă acea declarațiune avea de scop să ratifice transacțiunea din 1884, era foarte natural ca acea transacțiune să fie arătată în mod direct, și aceasta cu atât mai mult, cu cât nu s'a putut arăta nici o altă transacțiune făcută de Mihail Mitileneu în numele mandantei sale, pentru a termenii generali să se poată explica, și cu cât valoarea însemnată a proprietății transmise merita o mențiune formală în declarațiunea de ratificare.

Considerând că ratificarea expresă, care se întemeiază pe declarațiunea de la 1889, devine și mai mult îndoioasă față cu o altă declarațiune subscrisă în aceeași zi de Maria Rosetti, prin care renunța grațuit, în profitul Ecaterinei Mitileneu, la proprietatea caselor în chestiune, căci nu se poate explica la ce servea această renunțare dacă transacțiunea deja încheiată în această privință se ratifica în aceeași zi în mod expres de Maria Rosetti.

Considerând că termenii generali și vagi întrebunțați de apelanta se poate explica mai ușor ca o formulă obicinuită pentru a da descărcare fostului administrator al averii sale, fără ca Maria Rosetti să fi înțeles prin a ratifica o transacțiune care îi lua proprietatea caselor în litigiu, transacțiune de care nici nu este probat că avea cunoștință în acel moment.

Considerând că ratificațiunea espresă rezultă și mai puțin din actul de renunțare, autentificat în aceeași zi de legațiunea din Bruxelles, căci acest act nu face cea mai mică mențiune de actul de transacțiune din 1884, nici vorbesc cel puțin de vreo ratificare ce Maria Rosetti ar fi avut intențiunea să facă printr'ensul.

Că ast-fel fiind, Curtea nu poate considera ca ratificată în mod expres transacțiunea din 1884 invocată de intimată.

Asupra ratificațiunei tacite:

Având în vedere că această ratificare se deduce din aprobarea fără rezervă a socotelelor de administrațiune, de și nu se făcea nici o mențiune într'ensele de venitul caselor din str. Polonă.

Considerând că ratificarea tacită nu poate rezulta de cât dintr'un act care implică ne apărât voința de a ratifica și

Că această voință, urmând să fie ne îndoioasă, nu se poate deduce de cât dintr'un act care nu se poate explica de cât prin voința de a ratifica.

Considerând că aprobarea socotelelor de administrațiune în care nu se făcea mențiune de venitul caselor în litigiu nu implica ne apărât din partea apelantei voința de a ratifica transacțiunea încheiată de procuratorul său căci: 1) nu este cu nimic probat că ea avea cunoștință în acel moment de acea transacțiune, 2) chiar dacă avea cunoștință, apelanta a putut fără nici o intențiune de ratificare să nu mai ceară socoteala de veniturile unei case pe care o dăruia în aceeași zi soției procuratorului său, și asupra căruia Ecaterina Mitileneu avusese mai mulți ani un drept de habitațiune în virtutea testamentului comitelui Carol Rosetti — 3) Aprobarea compturilor de gestiune a putut să se facă fără o verificare serioasă, fiind date împrejurările în care se găsea apelanta în ajunul căsătoriei sale, și în graba de a primi fără întârziere suma de 130.000 lei, pe care probabil că garantul său nu ar fi liberat-o fără o descărcare completă.

Considerând că declarațiunea de renunțare la proprietatea caselor care nu constă în o ratificare espresă, nu poate fi considerată nici ca o ratificare tacită, căci nici ea nu implica voința de a ratifica.

Că cu totul din contră, acest act de liberalitate exclude ideea de ratificare a transacțiunei din 1884, căci dacă Maria Rosetti ar fi avut în adevăr intențiunea să ratifice înstrăinarea deja consimțită de procuratorul său, ar fi declarat pur și simplu că aprobă în totul acel act.

Că pe lângă aceasta nu este cu nimic probat că Maria Rosetti avea cunoștință în acel moment de transacțiunea încheiată în numele ei de Mihail Mitileneu cu soția sa.

Considerând, în fine, că ratificarea fie espresă fie tacită trebuie să fie probată de aceea ce o invoacă și că ori ce îndoială asupra ratificării urmează să fie interpretată în favoarea celui ce o contestă.

Considerând că ast-fel fiind, Ecaterina Mitileneu nu poate opune în contra acțiunei în revendicare intentată de Maria Rosetti nici un act cu titlu oneros, și că donațiunea făcută prin actul autentificat de legațiunea din Bruxelles la 20 Februarie 1889 este revocată de drept în virtutea art. 836 cod. civil.

Pentru aceste motive, admite opozițiunea, și prin urmare apelul, reformă sentința trib. Ilfov secția III cu No. 3/93, și în consecință admite acțiunea intentată de Maria C. Rosetti.

(ss) G. N. Bagdad, Gr. Burcă, C. R. Manolescu, M. Iulian.

TRIBUNALUL ILFOV SECȚIA I C. C.

Audiența de la 12 Decembre 1894

Președenția D-lui V. BOSSY, Prim-Președinte

Sentința No 148

D... G... M., cu soția sa A... M..

Divorț.— Opoziție. Dacă în materie de divorț există opozițiune în contra hotărârilor date de tribunal în lipsă.

In materie de divorț, nu există drept de opozițiune înaintea tribunalului, în contra sentinței dată în lipsă.

Tribunalul :

Având în vedere opoziția făcută de D. G... M... contra sentinței acestui tribunal cu No. 140 din 1894, prin care se declară desființată căsătoria dintre numitul și soția sa A... D... G... M...

Având în vedere susținerile ambelor părți ;

Considerând că din contextul articolelor relative la divorț (titlul VI Cartea I) rezultă în mod neîndoios că legiuitorul, în speță, preocupat de protecția ce dată a se da căsătoriei, a creat o procedură cu totul specială derogând de la dreptul comun : ori în virtutea regulilor constante de drept, legile speciale nu pot fi aplicate de cât stricto-sensu ;

Considerând că titlul relativ la divorț a fost redactat în Franța pe timpul când la tribunal nu exista dreptul de opoziție ;

Considerând că, prin art. 245 cod civil, făcând termenul de apel contra hotărârilor primei instanțe, se spune că acest termen, care este de două luni, se va calcula din ziua în care s'a comunicat hotărârea, fără a distinge dacă acea hotărâre este dată contradictoriu cu părțile sau în lipsă, și aceiași nedistincțiune o face și prin art. 247 c. civ. unde se vorbește de termenul de înscriere al acestei hotărâri ; ceea ce denotă că voința legiuitorului a fost ca în materie de divorț să se escludă calea opoziției ; căci dacă ar fi voit să urmeze conform dreptului comun, ar fi prevădută aceasta în mod expres, după cum a prevădută pentru decisiunile Curților de Apel pronunțate în lipsă, prin art. 247 sus menționat, unde se spune că termenul de 2 luni pentru înscrierea acestor decisiuni se va calcula din ziua expirării termenului de opoziție.

Considerând că, nu se poate dice, după cum s'a susținut în instanță de oponent, că întru cât codul de procedură civilă a abrogat dispozițiile acestuia, căci atunci ar urma să se decidă că întreaga procedură relativă la divorț este înlocuită prin procedura ordinară ; ceea ce este inadmisibil.

Considerând că ast-fel fiind, din momentul ce este constatată că legea specială a divorțului, nu prevede calea opoziției pentru hotărârile date în această materie de către jurisdicțiunile de prima instanță, opozițiunea de față este neadmisibilă și ca atare cată a fi respinsă.

Pentru aceste motive, respinge ca neadmisibilă opoziția.

(ss) V. Bossy, Oscar N. Niculescu, G. Gănescu.

A apărut de sub tipar :

LEGI USUALE

Coprinde legile : timbrului, vămilor, imdositului asupra băuturilor spirtoase, pentru înființarea dreptului de licență ; legea și regulamentul pentru constatarea, perceperea și urmărirea veniturilor comunale ; legea de urmărire ; legea de percepere a contribuțiilor directe din anul 1893, și legea rurală din 1864 însoțită de legea interpretativă a art. 7 din acea lege promulgată în 1879, toate adnotate cu jurisprudența Curții de Casație, de

GEORGE ST. BĂDULESCU

Licențiat în drept, fost judecător de ocol și actual șef de birou la Curtea de Casație.

Depositar general la librăria Graeve & comp. București Calea Victoriei.

Prețul unui exemplar întreg 4 lei.

Suplimentul singur costă 2 lei.

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

CURTEA DE APEL DIN CAEN, SECȚIA I.

Audiența din 24 Iulie 1894

Președenția D-lui HOUYVET, Prim-Președinte

Legat. — Condițiune de a nu se rămărta. — Condițiune nescrisă. — Nulitate. — Putere suverană de apreciere a judecătorului.

Judecătorii fondului au putere suverană de apreciere pentru a decide, după împrejurările cauzei, dacă condițiunea de a nu se rămărta, inserată într'un legat lăsat de soț văduvei sale, este sau nu licită, mai ales atunci când această condițiune nu se prezintă ca ade-ărata cauză, impulsivă și determinantă, a liberalității.

Un domn Fauquet, căsătorit în anul 1890, muri la 27 Februarie 1892, fără descendenți, lăsând ca moștenitori : un tată, ca moștenitor rezervatar, și pe soția sa, ca legatară universală, în virtutea testamentului său olograf din 28 Octombrie 1891, confirmat printr'un codicil din 30 Decembrie același an. D. Fauquet instituia pe soția sa ca legatară universală cu sarcina de a plăti un număr oare-cari de legatate particulare. Testamentul mai cuprindea și următoarea clausă :

Dacă soția mea se va rămărta, va pierde o parte din avantajele ce i putea da testamentul de față ; în acest cas, numai leg soției mele, peste avantajele la cari are drept prin contractul de căsătorie, de cât proprietățile mele, neînchiriate în acest moment, situate în Saint-Pierre-de-Mailloc, Prêtréville și Saint-Martin-de-Mailloc, împreună cu mobilele și imobilele ce se găsesc în acele proprietăți. Leg ceea ce ar putea rămânea, după îndeplinirea condițiilor de mai sus, familiilor Drouet din Saint-Pierre de Mailloc, și Haudard din Prêtréville. Ambe aceste părți vor împărți pe din două și să intre în posesiune în ziua când soția mea se va rămărta, și tot în aceeași zi comuna Saint-Pierre-de-Mailloc să intre în posesiunea fermei arendată lui Gosselin. Rămâne bine înțeles că articolele menționate la No. 4 și 5 nu vor putea deveni executorii de cât în cazul când soția mea s'ar rămărta ; în ori-ce alt cas, dânsa va putea dispune de susdisele bunuri, mobile și imobile, după cum va voi...

După moartea soțului său, văduva Fauquet a cerut și a fost pusă în posesiunea legatului ce i fusese lăsat, cu reserva de a cere liberarea aceluia legat, în cea ce privea pe moștenitorul rezervatar ce exista în linia paternă. În adevăr, văduva Fauquet somă pe acest moștenitor, domnul Désiré Fauquet, ceru să i libereze pur și simplu legatul universal ce i fusese lăsat prin testamentul decedatului său soț. Fauquet declară că nu poate consimți la cererea pură și simplă ce i fusese făcută, din cauza clausei relativă la rămărtaie. Față cu acest răspuns, văduva Fauquet somă pe Houdard și Drouet, moștenitori pre-sumptivi, în cas de rămărtaie, să declare dacă cred să beneficieze, de legatul eventual ce le fusese lăsat de decedat, în cas când dânsa s'ar rămărta. Houdard și Drouet nerespundând nimic la această somație, văduva Fauquet îi acționează

atât pe densesi cât și pe bătrânul Fauquet, tatăl lui *decujs*, înaintea tribunalului din Lisieux, pentru :

«A se pronunța liberarea legatului ce'i fusese lăsat de soful său, păzindu-se toate drepturile rezervate ale lui Fauquet tatăl, și în afară de clauza de neremăritare.

«A se pronunța nulitatea condițiunei de neremăritare pusă cu condițiune a legatului făcut de decedatul Alcide Fauquet în favoarea soției sale; și

«A se decide că dēnsa (văduva) este pur și simplu legatară universală a sofului său, fără nici o condițiune...»

Înaintea tribunalului, Fauquet tatăl s'a referit la aprecierea judecătorilor. Houdard și Drouet au cerut menținerea clauzei de neremăritare. După ce au fost ascultați, d. avocat Laisné des Hayes, din partea văduvei Fauquet, și d. avocat Guillaouard, din partea d-lor Houdard și Drouet, ambii avocați aparținând baroului din Caen și profesori la facultatea de drept din acel oraș, tribunalul a pronunțat următoarea sentință :

Deliberând,

Având în vedere că obligațiunea de neremăritare, impusă de testator soției sale supraviețuitoare pentru ca dēnsa să poată profita de liberalitățile sale, permisă în dreptul roman și în vechiul drept frances, susținută de legislațiunea intermediară, nu este actualmente prohibită prin nici un text de lege; că în principiu dēnsa este valabilă; că nu poate fi anulată de cât în casurile prevăzute de art. 900 din codul civil, adică când condițiunea a fost impusă de motive contrarii legilor și moravurilor; că, prin urmare, este de datorie tribunalelor de a aprecia moralitatea condițiunei; că așa dar este loc a căuta cari au fost intențiunea și mobilul ce au călăuzit pe testator și l'au împins să impună o asemenea condițiune;

Având în vedere, în speță, că importă a observa că actul testamentar nu arată motivul care a determinat pe testator să scrie pretinsa clausă de neremăritare; că această dispozițiune nu conține câtuși de puțin o împedecare formală și expresă pentru văduvă de a se remărita; că, dacă nu considerăm de cât litera testamentului, Fauquet pare chiar că privește a doua căsătorie a soției sale ca o eventualitate posibilă: că clauza scrisă de dēnsul în adevăr începe cu cuvintele;

«Dacă soția mea se va remărita», și se termină prin acestea: «Rămâne bine înțeles că articolele menționate la No. 4 și 5 nu vor putea deveni executorii de cât în cazul când soția mea s'ar remărita»;

«Având în vedere că nu s'a stabilit până acum și nici nu s'a cerut a se dovedi că în cursul căsniciei, la vre-un moment oare care, Fauquet ar fi manifestat intențiunea să împedice pe soția sa să se remărite, privând-o, în cas de remăritare, de totul sau de parte din liberalitățile ce'i propunea să'i facă;

Având în vedere că dacă Fauquet n'ar fi avut alt scop scriind clauza în testamentul său, de cât de a împedeca pe văduva sa de a se căsători din nou, atunci ar fi trebuit să se gândească că ar putea ajunge mai sigur la acest rezultat privând-o, în cas de măriție, de toate liberalitățile sale; că, cu toate acestea, dēnsul lasă văduvei sale, în caz când dēnsa s'ar remărita, peste avantajele la cari îi dă drept contractul de căsătorie, și anume a patra parte în usufruct a bunurilor lăsate de dēnsul, îi lasă și imobile situate la Saint-Pierre de Mailloc, Prêtreville și Saint Martin de Mailloc;

Având în vedere că testatorul nici nu ar mai fi înscris

dispozițiunea conținută în codicilul din 30 Decembrie 1891, fiind-că, după toate probabilitățile, văduva nu se va putea bucura de sumele și valorile ce'i sunt legate prin acest codicil de cât după moartea lui Fauquet tatăl, adică după trecerea de un număr oare-care de ani, și într'o epocă când probabil că dēnsa va fi contractat deja o nouă căsătorie, dacă dēnsa are intențiunea să se remărite;

A ținând în vedere, de alt-mintrelea, că bunurile lăsate de Fauquet soției sale în cas de remăritare, sunt legate cu titlu particular; că rezerva ascendentului nu se poate dar exercita asupra acestor bunuri, evaluate de părți la peste 68000 franci;

«Având în vedere că tēnăra văduvă, în etate azi numai de 21 ani, susține că într'o zi va avea, după moartea părinților săi, o avere aproape egală cu cea lăsată de soful său; că, dacă la această avere se adaugă conform contractului de căsătorie, a patra parte în usufruct a bunurilor lui Fauquet și cei 68000 de franci legați, se pare că văduva are cele mai mari șanse de a regăsi, într'o a doua căsătorie, o situațiune pecuniară identică cu cea ce putea avea cu Fauquet; că este, prin urmare foarte greu de admis că dispozițiunea luată de bărbat constituie o împedecare la libertatea femeii, afară numai dacă dēnsa nu caută, într'o a doua căsătorie, de cât mijlocul de a ajunge la o situațiune pecuniară mult mai strălucită de cât cea ce putea spera cu primul său soț;

Având în vedere încă că Fauquet a putut să'și dea foarte bine seamă că dând toată averea sa femeii sale în caz de remăritare, această avere va profita în parte și noului soț; că este natural și moral ca testatorul, după ce a dat văduvei sale o parte suficientă din bunurile sale pentru a'i permite să regăsească, într'o a doua căsătorie, o situațiune pecuniară egală cu aceea ce avusese cu dēnsul, să lege restul bunurilor sale rudelor sale, preferindu-le pe ele mai mult de cât pe un necunoscut;

Având în vedere că rezultă din cele ce preced că mobilul care a împins pe testator să insereze clauza scrisă în testamentul său pentru cazul când soția sa s'ar căsători din nou nu este cunoscut, și că nu s'a demonstrat, prin examinarea testamentului și a împrejurărilor cauzei, că Fauquet, împins de un egoism exagerat, a voit să împedice pe soția sa de a se remărita;

Având în vedere, de alt-mintrelea, că cauzele de nulitate nu se presumă; că trebuie, în materie testamentară, să ne arătăm cu atât mai facil în a lărgi cercul condițiunilor considerate ca contrarii legilor și bunelor moravuri, cu cât dacă le am nesocoti (șterge) să falsifică intențiunea donatorului decedat, și să denaturează o bine-facere cu totul liberă; că dispozițiunile testamentare luate de Fauquet, în caz de remăritare a văduvei sale, trebuiesc dară menținute;

Pentru aceste motive, declară valabilă și esecutorie clauza de neremăritare înscrisă în testament, și respinge acțiunea văduvei Fauquet.

Văduva Fauquet a făcut apel. — După pledoariile D-lui avocat Laisné des Hayes, pentru apelantă, și a D-lui avocat Carel, pentru înțimați, Curtea, infirmând sentința tribunalului, în neunire cu concluziunile avocatului general (minist. public) D-l Vaudrus, a pronunțat următoarea deciziune :

Curtea deliberând

Având în vedere că Fauquet a încetat din viață la 17 Februarie 1892, lăsând un testament olograf cu data

de 28 Octombrie 1891, instituind pe soția sa legatară universală, și conținând sub art. 5, o clauză astfel concepută: «Dacă soția mea se va remărita, va pierde o parte din avantajele ce i pot da prezentul testament...»; că avantajele de care femeia Fauquet ar fi astfel lipsită sunt detaliate și atribuite altor legatari; că aceste avantaje reprezintă în valoare două treimi sau trei părți din legatul universal, adică o valoare de la 50 până la 85000 franci în proprietate și aproape 100000 franci în usufruct;

Având în vedere că în urma unei cereri în liberare făcută contra lui Fauquet tatăl, moștenitor rezervatar, și după punerea în cauză a lui Houdard și Drouet, legatari eventuali, toate părțile, de comun acord, au sesizat justiția asupra validității clauzei de neremărire de care este vorba, fără a fi vorba actualmente ca văduva să se remărite;

Având în vedere că intimații nu pretind că condițiunea de a nu se remărita a fost cauza impulsivă, determinantă și *sine qua non* a liberalității, astfel ca neese-cutarea condițiunii să aducă nulitatea a dispozițiunii însăși; că de altminterlea, termenii testamentului ar protesta contra unei asemenea pretențiuni;

Având în vedere că puțin importă că testatorul a sumpus, condițiunii de a nu se remărita, totalitatea sa numai cea mai mare parte a liberalității sale; că motivele de a decide sunt aceleași și pentru tot și pentru parte;

Având în vedere că legea din 17 Nivôse anul II-lea, edictase expres nulitatea radicală a unei asemenea condițiuni; că această lege a fost aprobată de către art. 900 din codul civil, care se mărginește a considera ca nescrisă ori ce condițiune contrară legilor și bunelor moravuri, și care lasă la aprecierea tribunalelor cestiunea de a se ști dacă este o astfel de condițiune aceea de a nu se remărita;

Având în vedere că în unele cazuri, proibițiunea de a se căsători sau de a se recăsători nu are nimic de contrariu legilor și moravurilor și poate părea licită când se întemeiază pe motive serioase; când este impusă unui legatar pe care testatorul vrea să-l protejeze contra slăbiciunii sale, de pildă dacă este vorba de bătrâni, de bolnavi incurabili, sau de persoane având copii dintr-o primă căsătorie;

Având în vedere însă că în speșă, cazul se prezintă altfel; că nici un motiv serios nu poate fi chiar ales pentru a justifica proibițiunea impusă femeii Fauquet;

Având în vedere că este recunoscut că femeia Fauquet a avut tot de una o purtare neimputabilă, și a fost o soție iubitoare și devotată; că în momentul testamentului, dânsa avea 19 ani; că nu avea încă 20 în momentul morții soțului său; că este imoral de a impune, fără motive serioase, unei femei tinere la o așa vîrstă, sub pedeapsă de a pierde cea mai mare parte din averea sa, o condițiune ce o obligă a păstra un celibat perpetuu pentru care poate dânsa nu are nici o vocație, atunci când deja dânsa a experimentat căsătoria; că este a se lăsa libertatea individuală, și dacă a nu o așta, cel puțin a o expune să cază în purtări rele și în concubinagii; că de altminterlea este în interesul public și în spiritul legii de a favoriza căsătoriile și procrearea de copii legitimi;

Pentru aceste motive, declară nulă și nescrisă condițiunea impusă de Fauquet văduvei sale de a nu se remărita, și hotărăște, în consecință, să se libereze văduvei Fauquet, ca legatară pură și simplă, a legatului universal ce-i-a fost lăsat de soțul său.

Cestiunea discutată prin această decizie a Curții de Apel din Caen, este una din cele mai controversate; atît doctrina cît și jurisprudența

sunt foarte variate asupra cestiunii de a se ști dacă condițiunea de a nu se căsători este valabilă sau nelicită. Laurent, (vol. 11 No. 501, pagina 650) zice că o asemenea condițiune este contrară bunelor moravuri. „Căsătoria, zice dânsul, este ade-vărata bază a moralității; a i pune piedici, este a favoriza imoralitatea“.

Jurisprudența de și variază, însă tinde a înclina să lase instanțelor judecătorești grija de a aprecia moralitatea condițiunilor, dupe împrejurările în care s'a produs liberalitatea. Curtea de Casație din Paris, prin numeroase decizii, cere ca să se cerceteze sentimentele donatarului; dacă condițiunea a fost dictată de dragostea donatarului pentru familia sa, dacă este conformă cu interesul legatarului, dacă donatarul nu are nici un motiv serios de a opri o nouă căsătorie, condițiunea trebuie validată. (Cass. fr. din 18 Martie 1867, vezi Dalloz, 1867, 1, 332).

Se poate consulta în această privință: Larombière, Obligations, asupra art. 1172, No. 29; Troplong t. I, 248; Demolombe t. I, No. 250; Toulier t. V, No. 249; Grenier t. I, p. 705, Merlin, Répertoire, la cuvîntul Condition, 11, § V No. 4; Taulier t. IV, p. 323; Demante-Colmet de Santerre t. III, No. 16 bis VI; Aubry et Raut. VII Pezzani: Empêchements au mariage, No. 135.

Decisiunile: Curte Poitiers, 14 Iunie 1838 (Dalloz Dispositions, No. 158²⁰) Tribunal Péri-gueux, 30 August 1865. Sirey 67, 1, 204. Tribunalul Liège, 25 Ianuarie 1882, Sirey 83, 4, 25 Cass. franceză 8 Ianuarie 1849, (Dalloz 1849, I. 16) Curtea Rennes, 17 Februarie 1879, Sirey 1879. 2. 115. Curtea Nancy, 20 Decembre 1879, Sirey 80. 2. 203.

CODUL COMERCIAL

Doctrină și jurisprudență asupra fie-cărui articol în parte, în comparațiune cu articolele corespunzătoare ale legislațiunilor străine

DE
C. N. TONEANU
Avocat (Galați)
(Urmare 62)

Despre Faliment

III. PÊ CE LUCRURI SE APLICĂ SIGILIILE

Cod. Comer. Rom.

Art. 747. Sigiliile se vor pune pe magazine, comptoare, biurouri, case de ban, portofoliu, registre, hârtii, mobile și pe ori-ce efecte ale falitului.

Când sigiliile s'au aplicat prin mijlocirea unui judecător de ocol el va înainta actele imediat tribunalului său judecătoru comisar care l'a delegat.

Cod. Com. It.

Art. 734. Sigiliile se aplică pe magazine, comptoare, biurouri, case (de ban), portofoliu, registre, hârtii, mobile și pe ori-ce alte efecte ale falitului.

În toate cazurile pretorul trebuie să încunoștințeze pe presidentul tribunalului de comerț după efectuarea punerii sigiliilor.

301. De regulă, sigiliile se pune pe orî-ce lucru ar aparține falitului orî și unde s'ar găsi, pentru că toate bunurile lui constituiesc gajul comun al creditorilor. Mai în special trebuiesc puse: pe magazine, comptoare, biurouri, case de bani, portofolii, registre, hârtii, mobile și alte efecte (titluri de credit) ale falitului (art. 734 al. 1), de și unele din aceste lucruri pot fi sustrate de sub aplicarea sigiliilor, după cum vom vedea mai la vale (No. 302—306) (1).

Sigiliile vor trebui să fie puse pe toate obiectele posedate de falit, chiar dacă ar aparține altora. Și din contră obiectele în posesiunea terților sunt scutite de aplicarea sigiliilor de și s'ar cuveni falitului. Când însă se naște contestațiune asupra punctului de a se ști dacă oare-cari obiecte sunt în posesiunea falitului sau altei persoane, judecătorul comisar trebuie să le asigure la dispozițiunea justiției, rămîind terțului dreptul de a le revendica în modul stabilit de art. 820 (A. 807) (2) iar nu conform art. 748 care însărcinează pe judecătorul comisar, în casurile acolo prevădute, a statua asupra reclamațiunilor ce s'ar ivi din partea sindicului sau a delegațiunei creditorilor. În adevăr, dispoziția art. 748 c. com. nu se poate aplica prin analogie la cazul examinat de noi, pentru motivul că nu este nici o analogie. În cazul art. 748 este vorba de lucruri cari aparțin fără îndoială falitului, și e cestiunea de a ști dacă ele trebuiesc să fie sigilate, sau lăsate spre usul lui și al familiei lui. În cazul nostru însă, este vorba de lucruri cari se dic că aparțin în proprietate la terții persoane, și e necesariu o judecată regulată, pentru a ști dacă declarațiunea falitului și pretențiunea terțului sunt conforme cu adevărul, judecată regulată deci, și care trebuie să meargă după normele generale ale competenței (3).

Dacă sigiliile s'au pus prin delegațiune de către vr'un judecător de ocol, acesta este dator, să trimită actele imediat tribunalului sau judecătorului comisar care l'a delegat (art. 747 al. 2).

III. PE CE LUCRURI NU SE APLICA SIGILIILE

1) Vestmintele, rufele și mobilele necesarii falitului și familiei lui.

Art. 748. Vestmintele, rufele și mobilele necesare falitului și familiei lui nu se vor pune sub sigiliu, ci se vor lăsa falitului cu o listă descriptivă, rezervându-se judecatorului comisar de a statua asupra reclamațiunilor ce s'ar ivi în această privință din partea sindicului sau a delegațiunei creditorilor.

Art. 735. Vestmintele, rufele și mobilele necesare falitului și familiei lui, nu se vor pune sub sigiliu, dar, printr'o listă descriptivă sumară se vor lăsa lui, cu reserva pentru judecătorul delegat de a statua în cas de reclamațiune din partea creditorilor.

302. Lucrurile cari nu trebuiesc puse sub sigiliu, chiar când falitul nu face cerere expresă, sunt: vestmintele, rufele necesarii pentru usul său personal sau al fami-

liei lui. Judecătorul comisar sau delegatul său la punerea sigiliilor, trebuie să se limiteze, în ce privește aceste lucruri, a face descrițiune pentru ca să știe cu esactitate ce cu adevărat a fost lăsat falitului, și deci să se știe dacă nu cum-va s'a trecut limitele de absolută necesitate stabilite de lege. Dar dacă prin aceasta se îngrijește mai mult de interesele masei, nu va să dică că trebuie să fie privat falitul și familia sa de aceia ce este indispensabil pentru ei, ca să poată trăi; ba cum vom vedea mai departe (art. 765 c. com.) judecătorul comisar poate să acorde câte odată falitului din activul falimentului un ajutor în bani, apreciat de el după propunerea sindicului și ascultându-se și delegațiunea creditorilor (art. 765 cod. com.) (1).

Pentru ca însă nici falitul să nu abuzeze în cererea lui, nici judecătorul în concesiunea ce o face, legea dă facultatea sindicului (fie că a asistat la punerea pecetelilor fie că nu a asistat) și delegațiunei creditorilor, de a reclama la judecătorul comisar când vre-un lucru, care după părerea lor nu era necesar falitului sau familiei sale, cu toate acestea s'a lăsat afară de sub sigiliu. Această facultate credem că trebuie să fie acordată și falitului, dacă judecătorul pune sigiliu pe lucruri trebuincioase lui sau familiei sale. O dată primită reclamațiunea, judecătorul comisar va decide cu putere suverană, dar în mod echitabil și uman, de oare ce în acest cas, ordonanța sa nu este susceptibilă de apel (art. 933 cod. com.) (2).

Conform art. 873 cod. com. falitul care sustrage o parte din activul său se face culpabil pentru bancrută frauduloasă. Dacă însă sustrage obiectele lăsate ca necesarii pentru usul său și al familiei, el nu poate fi considerat ca bancrutar fraudulos, pentru simplul motiv că apreciindu-se că acele lucruri sunt necesare usului de toate zilele, ele nu pot fi considerate ca făcând parte din activul falimentului, care formează gagiul creditorilor, putându-se prin acest us chiar desființa.

Dacă însă falitul a sustras mobilele, vestmintele și rufele mai înainte, și în urmă judecătorul comisar, în necunoștiință de această sustragere, conform art. 748 c. com. a lăsat falitului acele lucruri ca necesarii lui sau familiei sale, faptul acesta nu eliminează culpa de bancrută frauduloasă pentru sustragerea acelor lucruri, această dispoziție posterioară a judecătorului comisar nu face să ridice responsabilitatea falitului pentru delictul ce i se impută de bancrută frauduloasă (3).

(Va urma)

Anunțăm cu plăcere că în atelierul de Litografie, Tipografie și Legătorie de cărți al D-lor CODREANU & SĂVOIU din București, calea Rahovei No. 5, vis-à-vis de Palatul de justiție, se execută cele mai frumoase lucrări atingătoare de această bransă cu prețuri eftine.

1) Vidari I No. 263.

2) Curtea de apel Roma 31 Mai 1890: F. It. R. g. 1890, pag. 8. 269.—Vidari I, No. 268.

3) Vidari I, No. 268.

1) Vidari I No. 269

2) Vidari I 2 269 ult. parte.

3) Cass. ital. Romă 20 Ianuarie 1860: F. It. 1890 partea II, 174 (Vezî F. It. Rg. pag. 110 g. 51).